

Chương 58: Ngắt Xỉu

(Số từ: 3513)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:38 PM 17/06/2025

Sau quá trình luyện tập và đấu tập cường độ cao của tôi, Ellen để tôi một mình và tập trung vào việc tập luyện của cô nàng. Cliffman đã về nhà nên hôm nay cậu không có mặt ở phòng tập.

Cliffman là kiểu người như thế đối với tôi.

Một người đàn ông lạ mặt mà tôi khá thường xuyên gặp ở phòng tập.

Khi gặp nhau, cậu sẽ khẽ chào tôi, nhưng không nói một lời nào. Đến mức tôi sẽ nhận ra khi cậu không có mặt ở đó, nhưng chúng tôi vẫn chưa nói chuyện với nhau.

Hup!

Ellen đang bận rộn, đắm vào bù nhìn và trau dồi kỹ thuật của mình. Thực ra, không có lý do gì để cô đấu tập với tôi. Để trở thành đối tác tập luyện của cô gái đó, người ta phải có một trình độ kỹ năng nhất định. Đối với cô ấy, tôi chỉ là một đứa trẻ mới bắt đầu.

Tôi tiếp tục nấu bữa tối, nhưng đó không phải là vấn đề lớn. Tôi luôn làm quá nhiều cho bản thân mình. Chỉ có vậy thôi. Bằng cách nào đó, tôi đã ngừng nghiêm khắc trong các buổi học nấu ăn của chúng tôi và tập trung nhiều hơn vào kiếm thuật. Cô vẫn chăm sóc tôi, ngay cả sau khi cuộc đấu đã kết thúc.

Ý là, điều đó không lạ sao?

Ý tôi là, tôi chỉ viết lá thư đó cho có, nhưng cô đã từ chối tôi một cách phũ phàng. Tôi thực sự tò mò không biết cô nghĩ gì về tôi, bây giờ khi cô đang ở ngay trước mặt tôi.

Trên thực tế, tôi chỉ viết bức thư tình đó để bị từ chối và nhận được một số Điểm Thành Tích. Sau đó, chúng tôi bằng cách nào đó đã ăn trưa cùng nhau, rồi luyện tập kiếm thuật và sau đó ăn tối cùng nhau.

Tuy nhiên, Ellen không tỏ ra đặc biệt thân thiết với tôi, và tôi cũng không tỏ ra thân thiết với cô nàng. Đến mức cô có lẽ sẽ phớt lờ tôi ngay cả khi chúng tôi tình cờ gặp nhau trên phố.

Không, thậm chí cả những bạn cùng lớp ghét tôi như Erich, Cayer hay Harriet, cũng sẽ tỏ ra khó chịu khi họ nhìn thấy tôi, nhưng cô thậm chí sẽ không nhìn tôi sao?

Chúng tôi ăn bữa khuya và bữa sáng sớm cùng nhau gần như mỗi ngày. Chúng tôi gặp nhau mỗi sáng khi tập luyện buổi sáng và chúng tôi thậm chí còn ở lại phòng tập sau giờ học.

Nhưng chúng tôi thực sự không có bất kỳ cuộc trò chuyện riêng tư nào.

Chúng tôi dường như thân thiết, nhưng thực ra không phải vậy.

Nếu chúng tôi có bao giờ gặp nhau bên ngoài, tôi cá rằng cô thậm chí sẽ hỏi tôi là ai.

Tuy nhiên, cô đã cố gắng trở thành người bảo vệ tôi trong cuộc đấu.

Cô luôn bình tĩnh... Tôi không biết...

Tuy nhiên, khi tôi gặp cô nàng, tôi không thể hiểu cô rõ...

Điều đó sẽ không giết chết tôi. Tôi chỉ cần hỏi cô đúng không? Tôi không phải là một nhân vật chính ngốc nghếch từ một cuốn tiểu thuyết nào đó, cũng không mong đợi bất cứ điều gì.

Nếu một người không biết điều gì đó, người ta nên hỏi.

Nó đơn giản như vậy đúng không?

"Này."

"Vâng."

Ellen nhìn tôi.

“Cậu có thích tôi không?”

"Không."

"Tôi hiểu rồi."

Nó không thực sự làm tôi đau lòng vì tôi đã mong đợi cô trả lời như vậy.

Tôi thực sự không quan tâm nhiều đến vậy.

Thật đấy!

Tuy nhiên, Ellen có một phản ứng khác so với lần trước. Ellen có vẻ mặt nghiêm nghị, quay sang nhìn tôi và hỏi tôi.

“Cậu có thích tôi không?”

"Không."

"Được rồi."

Thấy cô không nói điều gì đó như “Cậu đã nói là cậu thích tôi cách đây một thời gian mà”, cô có thể đã quên sự việc đó.

Dù sao, có vẻ như chúng tôi đã đủ thân thiết để hỏi những điều này một cách thoải mái. Tôi biết sẽ tốt hơn nếu trả lời không cho những câu hỏi như thế này.

Tôi thậm chí còn không định hỏi về điều đó ngay từ đầu.

"Này."

"Vâng."

"Vậy tại mình là bạn bè à?"

Nghe lời tôi nói, Ellen ngừng vung kiếm và im lặng suy tư.

Cô mất khoảng một phút.

Ellen lại mở miệng khi cô chĩa kiếm về phía bù nhìn.

"Tôi nghĩ vậy."

Đó là câu trả lời của cô nàng.

Vì vậy, có vẻ như Ellen Artorius chỉ vừa mới nghiêm túc nghĩ về việc liệu chúng tôi có phải là bạn bè hay không lần đầu tiên. Do đó, cô mới mất một thời gian để nghĩ về câu trả lời.

Nói như vậy, gọi Bertus là bạn của tôi thì hơi lạ, vì nó giống một mối quan hệ cấp bậc hơn. Vì vậy, có thể nói Ellen là người bạn đầu tiên tôi kết bạn ở Temple. Nếu nghĩ kỹ, thì điều đó khá buồn cười. Cô cực kỳ ít nói, nên lẽ ra rất khó để thân thiết với cô nàng. Trên thực tế, cô sẽ mất một thời gian dài mới kết bạn được trong câu chuyện gốc.

Tuy nhiên, biết rằng Ellen không quan tâm đến danh tiếng của tôi và không có bất kỳ định kiến nào về tôi, thì khá thoải mái. Kết quả là, hai đứa trở nên như thế này.

Sau khi thể lực của tôi hồi phục, tôi trở lại thói quen bình thường của mình, cụ thể là tập luyện tư thế và sức mạnh.

Giờ đi ngủ tiêu chuẩn là 23 giờ. Tôi sẽ tập luyện ở phòng tập cho đến 21 giờ, sau đó tôi sẽ ra ngoài và ăn bữa khuya ở phòng ăn, thường là với Ellen.

Vì vậy, cả Ellen và tôi đều chỉ tập luyện đến 21 giờ để chúng tôi vẫn có thể ăn một chút gì đó. Chúng tôi không quyết định điều đó, nó chỉ tự nhiên xảy ra như thế này.

Bây giờ là 21 giờ.

Đã đến lúc ngừng tập luyện.

"Hôm nay cậu không tập quá sức à?"

"Haa... Haa..."

Hôm nay, Ellen hơi khác thường. Ngay cả khi cô không có cùng lượng thể lực như Ludwig, cô vẫn có gần như nhiều bằng vậy. Cô đã đắm bù nhìn mà không hề nghỉ ngơi.

Cô thở hổn hển, và tôi có thể thấy toàn thân cô ướt đầm mồ hôi. Tôi nhận thấy rằng cô đang tập luyện chăm chỉ hơn bình thường.

Tôi không muốn tọc mạch, nhưng tình trạng của cô chắc chắn hơi lạ.

"Tại sao cậu không dừng lại và nghỉ ngơi đi?"

".....Tôi sẽ tập luyện thêm một chút."

Ellen nói vậy mà không nhìn tôi. Chà, cô nói rằng cả hai có lẽ là bạn bè, nhưng xen vào chuyện của cô nữa thì sẽ kỳ lạ. Cô có thể nói tôi đừng giả vờ thân thiết hay gì đó.

"Vậy thì nhanh lên và đi nghỉ đi. Tôi đi đây."

Ellen không trả lời tôi khi tôi rời khỏi phòng tập.

Rõ ràng, hầu như không còn học viên nào trong ký túc xá, và những người còn lại có lẽ đã đi ngủ vì đã gần đến giờ giới nghiêm.

Nghĩ lại thì, Temple chắc chắn cung cấp điều kiện sống như mơ.

Họ giặt giũ, cung cấp bữa ăn, cho tiền tiêu vặt, chuẩn bị bất cứ thứ gì mình có thể cần và thậm chí cung cấp một căn bếp đầy đủ tiện nghi mà mình có thể sử dụng theo ý muốn.

Họ cũng cho mình bốn xu vàng tiêu vặt mỗi tháng. Tất nhiên, đó chỉ là tiền lẻ đối với những đứa trẻ nhà khá giả, nhưng đó là rất nhiều tiền đối với tôi. Nếu là để tự luyện tập hoặc nghiên cứu, họ thậm chí còn hỗ trợ thêm tùy theo nội dung. Nói cách khác, nó giống như một khoản trợ cấp nghiên cứu.

Trên thực tế, việc tốt nghiệp Temple không thực sự quan trọng để có một cuộc sống tốt đẹp. Thực ra, chẳng phải người ta có thể sống một cuộc sống thoải mái và dễ chịu chỉ bằng cách là một học viên Temple sao?

Đây chẳng phải là một ngôi trường mơ ước mà không ai muốn tốt nghiệp sao? Chẳng phải người ta sẽ muốn sống mãi với tư

cách là một học viên Temple cho đến khi chết sao? Điều này sẽ dẫn đến một vòng lặp trì hoãn vô tận.

Đây chẳng phải là một lỗi thiết lập khác sao? Người ta sẽ muốn tiếp tục theo học Temple, và Lớp Royal, chỉ vì những lợi ích này thôi.

Tôi đi đến nhà bếp trong khi có những suy nghĩ kỳ lạ này.

Dù tôi không nhận được bất kỳ sự hỗ trợ nào nữa dưới dạng thánh lực, tôi vẫn tập thể dục rất nhiều, dù không đến mức như Ludwig hay Ellen. Do đó, tôi vẫn phải ăn rất nhiều. Tôi cũng cảm thấy rằng những gì mình ăn không thực sự biến thành mỡ.

Tôi ban đầu tự nấu ăn, nhưng tôi chắc chắn đã cải thiện kể từ khi tôi bắt đầu sống ở Temple. Có rất nhiều nguyên liệu, và nếu cần bất cứ thứ gì cụ thể, người ta chỉ cần hỏi và họ sẽ cung cấp ngay lập tức.

Tôi sẽ chán khi luôn ăn cùng một thứ, nên tôi làm cái này cái kia. Tôi không muốn sống bằng đồ ăn vặt như Ellen, nên tôi thường tự làm thức ăn của mình.

Một người chỉ sống bằng hamburger và pizza sẽ có ngày chán những thứ đó.

Sống một cuộc sống theo thói quen thì ổn, nhưng tôi không muốn chế độ ăn uống của mình cũng theo thói quen.

Tôi lục lọi các nguyên liệu trong tủ bếp và nghĩ xem mình nên làm gì.

Chà, điều này không thực sự phù hợp với khái niệm của tôi, nhưng...

Tuy nhiên, tôi thực sự biết ơn. Hơn nữa, đây cũng là thời điểm nhạy cảm đối với cô ấy.

Tôi lấy ra một túi bánh mì.

Tôi đang nghĩ đến việc làm một ít bánh mì sandwich.

Có hai người ở Temple mà tôi cảm thấy biết ơn.

Adriana, người gần đây đã sa ngã và trở thành giống như một nữ tu giáo hội. Không, gọi một nữ tu là một phần của phe hắc ám thì hơi quá phải không? Chà, dù sao thì đối với tôi cũng là như vậy.

Và Ellen Artorius.

Thành thật mà nói, tôi thường nói với Adriana rằng tôi biết ơn cô ấy, tôi không làm điều tương tự với Ellen vì bản chất mối quan hệ của hai đứa. Dù sao thì cô ấy cũng không làm gì bất thường, cô ấy chỉ ăn những gì tôi làm và tập luyện trong phòng tập.

À. Dù tôi có cố gắng biến nó thành cái gì đi nữa, tôi cũng chỉ như một học sinh cao trung vui mừng vì đã có người bạn đầu tiên của mình.

À, thực ra... tôi nghĩ mình cảm thấy hơi xúc động...

Tôi phải thừa nhận điều đó.

Mình có chút xúc động khi nghe nói hai đứa là bạn bè! Thật ngớ ngẩn! Aaa! Mình biết rồi!

Tôi làm một ít bánh mì sandwich kẹp. Tôi không cần phải bỏ nhiều công sức vào đó. Tôi nghĩ có lẽ sẽ tốt hơn nếu làm nhiều vì cô có lẽ sẽ ăn rất nhiều.

Tôi cho một lượng vừa phải rau, nhiều phô mai và giăm bông. Cái này có lẽ có thể gọi là bom calo, nhưng cả tôi và Ellen đều không quan tâm đến những thứ này. Chúng tôi tập thể dục quá nhiều để chết vì tăng chất béo trong máu.

Tôi cũng tìm thấy một giỏ thức ăn trong bếp, nên tôi đóng gói những chiếc bánh sandwich mới làm vào đó và đi đến phòng tập.

“.....Gì cơ?”

Và tôi không thể không hơi ngạc nhiên trước cảnh tượng trước mắt.

Ellen đang nằm trước bù nhìn, phần còn lại của một thanh kiếm tập luyện bị vỡ nằm bên cạnh cô nàng.

“Aaa! Cậu sẽ chết cóng nếu ngủ ở đây đấy!”

Dù đó là những gì tôi đã nói, tôi vẫn đang chạy về phía cô ấy.

Lớp Royal của Temple là một trong những cơ sở giáo dục chuyên sâu nhất của Đế quốc. Bên cạnh những cái tôi đã đề cập, còn có rất nhiều dịch vụ được cung cấp cho VIP.

Vì vậy, điều đó có nghĩa là tôi không biết cụ thể chúng là gì.

Tôi chỉ viết một cái gì đó như: Dịch vụ rất tuyệt!

Tất nhiên, tôi biết một số dịch vụ. Một trong số đó là một linh mục dành riêng cho chúng tôi, người có thể sử dụng ma pháp hồi phục và được bố trí ở một nơi cụ thể 24/7. Nó giống như giáo viên phòng y tế. Sự khác biệt duy nhất so với giáo viên phòng y tế là họ cũng có thể chữa lành những vết thương nghiêm trọng, chứ không chỉ sơ cứu.

Tôi không thể thực sự nhớ, nhưng tôi có lẽ đã nhận được sự giúp đỡ của linh mục đó sau trận đấu lần trước. Tôi công Ellen trên lưng và gọi linh mục.

Tôi đi đến phòng hồi phục, nơi tôi đã từng nằm, và đặt Ellen xuống theo hướng dẫn của nữ tu sĩ. Trong khi thi triển một số ma pháp thần thánh, cô ấy hỏi tôi về tình hình.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

"Cậu ấy trông kiệt sức hay gì đó. Cậu ấy đang nằm trên sàn phòng tập."

Ngoài việc trán hơi bị thương, cô dường như không bị thương nặng. Nhưng cô đã đập vỡ thanh kiếm tập luyện của mình đấy? Dù sao thì, cô dường như không bị thương nặng.

"Nhưng tôi mừng là cậu đã tìm thấy cô ấy nhanh chóng như vậy. Làm tốt lắm."

Ngay cả khi cô chỉ ngất đi vì kiệt sức, nó có thể trở nên nguy hiểm nếu cô được tìm thấy quá muộn, nên nữ tu sĩ đã khen tôi.

Cô ấy hỏi tên và lớp của tôi và Ellen, nên tôi trả lời.

"Học viên năm nhất Reinhardt và Ellen. Ông Epinhauser là giáo viên chủ nhiệm của cả hai đúng không?"

"Vâng."

"Làm tốt lắm, Reinhardt. Tôi sẽ viết một công trạng cho cậu."

Gì cơ.

Tôi không nghĩ điều đó sẽ xảy ra. Cô giáo mặc đồng phục nhìn tôi với nụ cười hiền hậu. Đó là một nụ cười nhân từ cho thấy cô ấy là một người sùng đạo thực sự.

Ồ, nó thực sự cảm thấy thần thánh. Tôi không thể. Tôi xin lỗi, tôi đã quên gốc gác của mình...

"Tôi nghe nói cậu rất lộn xộn, nhưng có vẻ như cậu rất khác so với những tin đồn."

Ồ, danh tiếng của tôi thậm chí đã đến tai các giáo viên. Dù sao thì, cô ấy dường như khá ấn tượng khi tôi cống bạn cùng lớp của mình trên lưng, trái ngược với những định kiến mà mọi người có.

Nhưng có những thứ như công trạng sao? Tôi thậm chí còn không biết chúng tồn tại ở đây.

Nữ tu sĩ kiểm tra tình trạng của Ellen và nói rằng cô sẽ sớm tỉnh dậy. Cô ấy bảo tôi có thể về, nhưng tôi ở lại bên cạnh cô nàng.

Cô giáo nhìn tôi với nụ cười tinh nghịch, như thể cô biết tôi đang nghĩ gì.

Không, không phải vậy.

Giống như cô giáo đã nói với tôi, Ellen từ từ mở mắt sau khoảng 10 phút.

"Ừ..."

Ellen nhấc mí mắt, rên nhẹ và quay sang nhìn tôi và nữ tu sĩ, rồi mở to mắt.

".....?"

Cô dường như bối rối.

Vị Phật đá đỏ trông bối rối.

Đó là một cảnh tượng quý giá, nên tôi cố gắng ghi nhớ nó ngay lập tức.

"À..."

Ellen suy nghĩ một lát, trước khi cô dường như nhận ra chuyện gì đang xảy ra.

"Này, nếu cậu ngủ ở những nơi như thế, cậu có thể chết đấy. Cậu còn trẻ quá. Cậu có muốn tái sinh đến vậy không? Hừm."

"Phụt!"

Nghe những lời dai dẳng của tôi, nữ tu sĩ bật cười và Ellen quay đầu đi chỗ khác. Rõ ràng cô đang rất xấu hổ lúc này. Tuy nhiên, không chỉ có hai chúng tôi ở đây. Cô giáo kiêm nữ tu sĩ đó cũng có mặt.

"Ellen, dù cậu ấy nói vậy, Reinhardt vẫn cõng cô trên lưng đến. Cậu ấy bước vào đây với vẻ mặt tái mét và nói "Cô ơi, làm gì đó đi!" Có đúng không?"

"C-cô ơi... Sao cô lại nói vậy..."

Không, đồ ngốc! Sao cô lại kể cho cô ấy nghe? Ellen liếc nhìn tôi khi nghe những gì cô giáo nói. Cô ấy không nghĩ, tôi sẽ làm điều đó phải không?

"Có vẻ như cô đã tập luyện quá sức. Đừng gắng sức quá. Hiểu chưa?"

"Vâng... Tôi xin lỗi."

Với những lời này, nữ tu sĩ rời khỏi phòng hồi phục, nói với chúng tôi rằng cô ấy sẽ báo cáo điều này sau khi trường đóng cửa.

"Tại sao cậu lại ngủ ở đó trên sàn nhà?"

Trước câu hỏi của tôi, Ellen nhìn chăm chăm vào trần nhà một cách trống rỗng.

"Khi tôi đang luyện tập kỹ thuật và đánh bù nhìn, thanh kiếm tập luyện của tôi đột nhiên bị gãy... Tôi nghĩ mình đã ngã về phía trước và đập đầu vì mất thăng bằng."

Ellen dường như nhớ rõ cách cô ngã đi.

Kiệt sức không phải là vấn đề, mà là vì cô đã húc đầu vào bù nhìn. Có vẻ như đó là một chấn động cấp tính.

Nghĩ lại thì, điều đó khá nghiêm trọng phải không? Không, không phải vậy. Lý do có lẽ là cả kiệt sức và chấn động.

Tôi không biết liệu có ai đó sẽ công cô ra ngoài nếu tôi không có mặt ở đó không. Chà, bây giờ thì ổn rồi, thấy cô không sao.

"Này, tôi đã cứu cậu mà nhỉ?"

"....."

"Tôi đã làm nhỉ?"

Tôi đã nói rằng tôi sẽ bỏ qua mọi chuyện vì cô ổn, nhưng nếu tôi không quay lại để chia sẻ bánh mì sandwich mà tôi làm với cô thì sao? Cô có thể đã được tìm thấy đã chết vào ngày hôm sau.

Cô gái với tài năng tốt nhất mà thế giới có thể cung cấp suýt nữa đã chết sau khi húc đầu vào bù nhìn...

Làm sao có thể có một tình huống vô lý như vậy. Ellen nằm xuống và nhìn tôi một cách lặng lẽ, trước khi cô khẽ gật đầu.

".....Ừm."

Đó không phải là giọng nói bình thường của cô nàng, nó hơi trầm hơn. Thật dễ thương. Chà, sức hấp dẫn của những nhân vật ít nói sẽ xuất hiện khi khái niệm của họ sụp đổ.

Ellen chắc chắn đã tập luyện quá sức hôm nay. Cô tiếp tục vung kiếm không ngừng nghỉ, ngược lại, cô tập luyện càng dữ dội hơn.

Một người thường có khả năng tự kiểm soát tốt đã vượt quá giới hạn của mình, và cuối cùng, sau khi cô cố gắng vung thanh kiếm tập luyện ngay cả khi đã kiệt sức, cô đã đập đầu vào bù nhìn.

Không ai khác biết lý do tại sao cô lại làm điều đó, nhưng tôi biết. Cô gái này đang ở trong trạng thái tinh thần bị lung lay hơn, hoàn toàn khác với bản thân bình thường của cô nàng.

Vì vậy, tôi không hỏi cô tại sao cô lại tập luyện quá sức.

"Tại sao cậu không đứng dậy?"

".....?"

Vì cô đã được chữa trị bằng thánh lực, cô lẽ ra phải hoàn toàn hồi phục.

Không có lý do gì để cô tiếp tục nằm xuống.

“Tụi mình cứ ăn một ít bánh mì sandwich đi. Tôi đã làm rất nhiều.”

"À. Được."

Ellen nhảy dựng lên. Nhìn cô phản ứng ngay lập tức khi tôi nhắc đến thức ăn. Tôi cá là cô sẽ lại hốc hết thức ăn.

"Tôi làm cho cậu đấy, nên cậu tốt hơn hết là nên biết ơn đi.”

Tất nhiên, tôi không quên khoe khoang như thường lệ.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo
mo

VIETQR

Thanks For Reading